

Ustavni sud Crne Gore, u sastavu od sudija Dragana Đuranović, predsjednica Vijeća i sudije Snežana Armenko i Momirka Tešić, članice Vijeća, na osnovu odredaba člana 149 stav 1 tačka 3 Ustava Crne Gore i člana 48 tačka 10 Zakona o Ustavnom sudu Crne Gore («Službeni list Crne Gore», br. 11/15), na sjednici Vijeća, od 23. novembra 2023. godine, donio je

ODLUKU

ODBIJA SE ustavna žalba.

O b r a z l o ž e n j e

I POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM CRNE GORE

1. S.z., ulica..... j., ulaz broj ....., iz P., koju zastupaju Z. K., zakonski zastupnik i V. B., advokat iz P., podnijela je dozvoljenu i blagovremenu ustavnu žalbu protiv presude Vrhovnog suda Crne Gore Rev. br. 873/18, od 11. decembra 2018. godine, zbog povrede prava iz čl. 17, 19, 32 i 58 Ustava Crne Gore (u daljem tekstu: Ustav), člana 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: Konvencija), kao i člana 1 Protokola broj 1 uz Konvenciju.

2. U ustavnoj žalbi je u bitnom navedeno: da je osporena odluka Vrhovnog suda Crne Gore rezultat samovoljnog postupanja tog suda, te da je odbijanjem tužbenog zahtjeva zbog nedostatka aktivne legitimacije na strani podnositeljke kao tužilje rezultat arbitrarne i pogrešne primjene materijalnog prava; da je pravni stav Vrhovnog suda Crne Gore u konkretnom slučaju neprihvatljiv budući da S.z. ima svoje organe, skupštinu i upravnika koji zastupa interese svih etažnih vlasnika, te da krov zgrade predstavlja nedjeljivu i zajedničku svojinu svih vlasnika posebnih djelova stambene zgrade; da je u konkretnom slučaju podnositeljka kao tužilja stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na tuženog, a da se osporenom presudom neopravdano zadire u njeno pravo na imovinu. U konačnom je predloženo da Ustavni sud usvoji ustavnu žalbu, ukine osporenu presudu i predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje.

3. U postupku pokrenutim ustavnom žalbom, na osnovu odredaba čl. 149 st. 1 tač. 3 Ustava i čl. 68 i 75 Zakona o Ustavnom sudu, Ustavni sud, u granicama zahtjeva istaknutog u ustavnoj žalbi, utvrđuje da li je u postupku odlučivanja o pravima i obavezama podnosiocu ustavne žalbe povrijeđeno ustavno pravo, pri čemu se, po pravilu, ne upušta u pitanje jesu li sudovi pravilno i potpuno utvrdili činjenično stanje i ocijenili dokaze. Za Ustavni sud relevantne su samo one činjenice od čijeg postojanja zavisi ocjena o povredi ustavnog prava.

4. Ustavni sud je u sprovedenom postupku, na osnovu uvida u osporene akte i presude nadležnih sudova, te cjelokupnu dokumentaciju priloženu uz ustavnu žalbu, utvrdio sljedeće činjenice i okolnosti od značaja za odlučivanje u ovom ustavnosudskom predmetu.

II ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnositeljka ustavne žalbe je tužilja u postupku koji je prethodio ustavnosudskom, a ista je tužbenim zahtjevom tražila da se utvrdi da je tuženi uznemiravao u pravu zajedničke svojine, na način što je zaključao zajednički dio stambene zgrade - krov i na njemu lagerovao veću količinu drva za ogrijev i time zauzeo ovaj dio zgrade u čitavoj površini, kao i da se naloži vraćanje zajedničke svojine u stanje prije nastalog uznemiravanja i omogućiti da svi vlasnici posebnih djelova zgrade namjenski koriste zajednički krov zgrade.

6. Presudom Osnovnog suda u Podgorici P. br. 5653/2015, od 27. oktobra 2017. godine, usvojen je predmetni tužbeni zahtjev pa je naloženo tuženom da sa krova zgrade ukloni drva za ogrijev i prestane sa daljim deponovanjem istih na tom prostoru, te da skine bravu za zaključavanje ovog prostora i omogućiti da svi vlasnici posebnih djelova zgrade, namjenski koriste zajednički krov zgrade, a sve prednje u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

7. Prvostepeni sud postavljeni tužbeni zahtjev usvaja uz zaključak da je tuženi uznemiravao tužilju u pravu zajedničke svojine s pozivom na odredbu člana 157 stav 1 Zakona o svojinsko pravnim odnosima, nalazeći da vlasnik ima pravo na podnošenje tužbe zbog uznemiravanja svojine, te odredbu člana 130 istog zakona, prema kojoj suvlasnik, odnosno zajednički vlasnik ima pravo na tužbu za zaštitu prava svojine na cijeloj stvari. Prvostepeni sud je prigovor nedostatka aktivne legitimacije, koji je tuženi istakao tokom postupka, ocijenio neosnovanim, nalazeći da tužilja (podnositeljka) ima pravo na podnošenje predmetne tužbe, budući da ista ima svojstvo pravnog lica, shodno članu 163 Zakona o svojinsko pravnim odnosima.

8. Odlučujući o žalbi tuženog, Viši sud u Podgorici je, presudom Gž. br. 1352/18, od 12. juna 2018. godine preinačio prvostepenu presudu na način što je predmetni tužbeni zahtjev odbio, kao neosnovan.

9. Drugostepeni sud je našao da S.z. nema aktivnu legitimaciju u ovom sporu, već da su za podnošenje tužbe zbog uznemiravanja prava zajedničke svojine aktivno legitimisani isključivo etažni vlasnici kao nosioci tog prava, shodno odredbama člana 130 stav 2, čl. 163 i 170 stav 1 Zakona o svojinsko pravnim odnosima.

10. Osporenom presudom Vrhovnog suda Crne Gore Rev. br. 873/18, od 11. decembra 2018. godine revizija tužilje (podnositeljke) odbijena je, kao neosnovana.

11. U obrazloženju navedene presude se, u bitnom, navodi:

„Po mišljenju ovog suda, drugostepeni sud je pravilno primijenio materijalno pravo kada je, preinačavajući prvostepenu presudu, odlučio odbijanjem tužbenog zahtjeva. Prema članu 126 stav 1 Zakona o svojinsko pravnim odnosima ("Sl.list CG", br.19/09), ako treće lice neosnovano uznemirava vlasnika ili svojinskog držaoca na drugi način, a ne oduzimanjem stvari, vlasnik, odnosno svojinski držalac može tužbom

zahtijevati da to uznemiravanje prestane. Po tužbi iz stava 1 ovog člana, savjesnost držaoca i zakonitost državnine se pretpostavljaju - st.2. Dakle, saglasno citiranoj zakonskoj odredbi, vlasnik ili svojinski držalac može podnijeti tužbu protiv svakog lica koje ga uznemirava ili ograničava u pravu svojine i zahtijevati da to uznemiravanje prestane. Odredbom čl.163 Zakona o svojinsko pravnim odnosima propisano je da S.z. ima svojstvo pravnog lica u pravnim poslovima koji se odnose na održavanje i korišćenje stambene zgrade. Prema čl.169 istog zakona, na posebnim djelovima stambene zgrade fizičko ili pravno lice ima isključivu svojinu, susvojину ili zajedničku svojinu, a saglasno čl.170, na zajedničkim djelovima stambene zgrade, koji služe zgradi kao cjelini, svi vlasnici imaju zajedničku nedjeljivu svojinu, a na zajedničkim djelovima stambene zgrade, koji služe samo nekim, a ne svim posebnim djelovima zgrade, zajedničku nedjeljivu svojinu imaju samo vlasnici tih posebnih djelova. Imajući u vidu navedena zakonska određenja, pravilno je drugostepeni sud našao da prema odredbi čl.170 st.1 Zakona o svojinsko pravnim odnosima, na zajedničkim djelovima stambene zgrade, koji služe zgradi kao cjelini, u koje, shodno odredbi čl.166 istog zakona, spada i krov, svi vlasnici posebnih djelova zgrade imaju zajedničku nedjeljivu svojinu. Dakle, aktivno legitimisani za podnošenje tužbe zbog uznemiravanja prava zajedničke svojine su isključivo nosioci tog prava, a to su etažni vlasnici, odnosno vlasnici posebnih djelova stambene zgrade. Imajući u vidu da je tužbu u ovoj pravnoj stvari sa zahtjevom za zaštitu prava zajedničke svojine, podnijela S.z., drugostepeni sud je pravilno zaključio da na istoj ne leži pravo da traži zaštitu od uznemiravanja na zajedničkim djelovima stambene zgrade - krovu. To pravo pripada etažnim vlasnicima, što upućuje na zaključak da S.z. nema aktivnu legitimaciju u ovom sporu.”

III RELEVANTNO MATERIJALNO PRAVNO

A. Zakon o svojinsko pravnim odnosima ("Sl.list CG", br. 19/09)

Član 130

Suvlasnik, odnosno zajednički vlasnik ima pravo na tužbu za zaštitu prava svojine na cijeloj stvari, a suvlasnik ima pravo i na tužbu za zaštitu svog prava na dijelu stvari.

U sporovima između suvlasnika, u sporovima između zajedničara, kao i u sporovima između trećih lica i suvlasnika ili zajedničara, koji se odnose na prava na zajedničkoj stvari, tužbom moraju biti obuhvaćeni svi suvlasnici, odnosno zajedničari kao nužni suparničar.

Član 157 stav 1

Za raspolaganje i opterećenje stvari u zajedničkoj svojini potrebna je saglasnost svih zajedničara.

Član 163

S.z. ima svojstvo pravnog lica u pravnim poslovima koji se odnose na održavanje i korišćenje stambene zgrade.

Član 166

Zajednički djelovi stambene zgrade su djelovi koji služe stambenoj zgradi kao cjelini, i to:

- temelji;
- vertikalna konstrukcija;
- horizontalna (međuspratna konstrukcija);
- krov;
- prohodne i neprohodne zajedničke terase;
- fasada zgrade, uključujući prozore i vrata;
- elementi zaštite od spoljnih uticaja na zajedničkim djelovima zgrade (kapci, žaluzine, grilje i sl.);
- krovna i ostala limarija na zajedničkim djelovima zgrade;
- dimnjaci i ventilacioni kanali, hidranti, protivpožarni sistemi i instalacije, uključujući i protivpožarne aparate u zajedničkim djelovima zgrada;
- požarni prilazi, ljestve i stepeništa;
- liftovi u zajedničkim djelovima zgrade sa instalacijama i uređajima koji omogućavaju njihovu redovnu upotrebu;

- instalacije za dovod plina i električne energije do brojila stana ili drugog posebnog dijela zgrade;
  - instalacije kanalizacije, glavni vertikalni i horizontalni vodovi i temeljne instalacije, uključujući revizionu okna;
  - vodovodne instalacije od glavnog vodomjera za zgradu do odvajanja instalacije za pojedini stan i drugi posebni dio zgrade, odnosno do vodomjera u stanu ili drugom posebnom dijelu zgrade;
  - sanitarni uređaji i instalacije vodovoda i kanalizacije u zajedničkim djelovima zgrade;
  - električne instalacije stepenišne rasvjete i drugih potrošača u zajedničkim djelovima zgrade, glavna razvodna ploča sa uklopnim satom, električne instalacije za stanove i posebne djelove zgrade do brojila za stan ili drugi posebni dio zgrade;
  - nužna i panik rasvjeta;
  - zajednička instalacija centralnog grijanja i centralne pripreme tople vode do ventila radijatora, odnosno ventila potrošača u stanu ili drugom posebnom dijelu zgrade;
  - radijatori i druga grejna tijela u zajedničkom dijelu zgrade;
  - telefonske instalacije do mjesta razdvajanja u stan ili drugi posebni dio zgrade;
  - zajedničke televizijske i radio antenske instalacije, uključujući i satelitske instalacije sa pojačalom i svim drugim zajedničkim uređajima koji omogućavaju zajednički prijem do mjesta razdvajanja u stan ili drugi posebni dio zgrade;
  - instalacije i uređaji za zvonce, električne brave i interfoni od ulaza u zgradu do stana ili drugog posebnog dijela zgrade, odnosno do mjesta odvajanja instalacije za pojedini stan ili drugi posebni dio zgrade;
  - zajednička kotlarnica i toplana;
  - zajednički sistemi za klimatizaciju;
  - zajednička potkrovlja, perionice, sušionice, hodnici, holovi, podrumi, garaže, garažna mjesta;
  - svjetlarnici;
  - zajednička hidroforska postrojenja i bunari za vodu, pumpne stanice za otpadnu vodu i pumpne stanice za vodu, električni agregati, aku baterije i drugi uređaji za rasvjetu, pokretanje liftova i sl.;
  - gromobranske instalacije;
  - kanali za smeće;
  - ostali djelovi i instalacije neophodni za održavanje i zajedničku upotrebu stambene zgrade.
- Zajednički djelovi stambene zgrade su i oni djelovi koji služe samo nekim, a ne svim posebnim djelovima zgrade (posebna ulazna vrata, stepenište, posebni holovi, potkrovlje, podrum, dimnjaci, terase, uređaji za ogrjev i sl.).
- Zajednički djelovi stambene zgrade su i drugi djelovi koji su u posebnoj zgradi ili su dio druge zgrade (zajedničke kotlarnice, hidrofori, garaže i dr.).

Član 170 stav 1

Na zajedničkim djelovima stambene zgrade, koji služe zgradi kao cjelini, svi vlasnici imaju zajedničku nedjeljivu svojinu.

IV OSNOVANOST USTAVNE ŽALBE

10. Pozivajući se na odredbu člana 32 Ustava Crne Gore, kao i odredbe člana 6 stav 1 Evropske konvencije podnosilac ustavne žalbe se žali na povredu prava na pravično suđenje, u suštini smatrajući da je Vrhovni sud Crne Gore pogrešno i arbitrarno primijenio zakonske odredbe koje su u konkretnom slučaju relevantne, čime je povrijedio Ustavom i Konvencijom zaštićena prava.

11. Za odlučivanje o predmetnoj ustavnoj žalbi, relevantne su sljedeće odredbe Ustava Crne Gore.

Član 32

Svako ima pravo na pravično i javno suđenje u razumnom roku pred nezavisnim, nepristrasnim i zakonom ustanovljenim sudom.

Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda

Član 6 stav 1

Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravično i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona.

12. Ustavni sud će predmetnu ustavnu žalbu razmatrati sa aspekta moguće povrede prava na pravično suđenje iz člana 32 Ustava i analogno tome, člana 6 stav 1 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda.

V PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

a) Opšta načela

13. Pri razmatranju osnovanosti ustavne žalbe, Ustavni sud polazi od toga da se sudski postupci moraju provesti u skladu sa ustavnim načelom vladavine prava kao najviše vrijednosti ustavnog poretka Crne Gore, pa tumačenje mjerodavnog prava u svakom konkretnom slučaju ne smije proizlaziti iz njegove arbitrarne i proizvoljne primjene već mora uvažavati zahtjeve prava na pravično suđenje sadržane u članu 32 Ustava Crne Gore i člana 6 stav 1 Evropske konvencije.

14. Sudovi su dužni pravne norme tumačiti polazeći od cilja i svrhe koje je zakonodavac želio postići njihovim propisivanjem, te u skladu s tako utvrđenom svrhom primjenjivati mjerodavnu normu, imajući u vidu specifične okolnosti konkretnog slučaja. Koju će metodu interpretacije sudovi primijeniti, stvar je njihovog izbora i nije predmet ustavnosudske ocjene, pod uslovom da način na koji tumače i primjenjuju mjerodavno pravo u svakom pojedinačnom slučaju ima racionalnu osnovu i objektivno opravdanje. Uloga Ustavnog suda ograničena je na ispitivanje da li je tumačenje, odnosno primjena prava saglasna s Ustavom i jesu li, u konkretnom slučaju, doveli do povrede ustavnih prava podnosioca ustavne žalbe.

15. Pogrešna primjena prava može predstavljati povredu prava garantovanog odredbom člana 32 Ustava i članom 6 stav 1 Evropske konvencije i to onda kada sud ne bi uzeo u obzir propis koji je očigledno mjerodavan ili bi mjerodavan propis na grub način bio pogrešno shvaćen, a što bi moglo izazvati sumnju da je osporena odluka donijeta proizvoljno. Kako je, u prvom redu, zadatak redovnih sudova da tumače i primjenjuju pravo, uloga Ustavnog suda ograničena je na ispitivanje da li su rezultati takvog tumačenja i primjene prava, saglasni sa Ustavom i jesu li u konkretnom slučaju doveli do povrede ustavnog prava podnosioca.

16. Ustavni sud će se izuzetno upustiti u ispitivanje načina na koji su nadležni sudovi na utvrđene činjenice primijenili pozitivno-pravne propise, kada je očigledno da je, u određenom

postupku, došlo do proizvoljnog postupanja redovnog suda prilikom primjene relevantnih pozitivno-pravnih propisa, i samim tim do povrede ljudskog prava ili osnovne slobode zajemčene Ustavom. Arbitrarnim se može ocijeniti pojedinačni akt pri čijem je donošenju njegov donosilac nije uzeo u obzir očigledno mjerodavan propis ili je mjerodavni propis pogrešno protumačio i primijenio, na način i u mjeri koja konkretni pojedinačni akt čini pravno neprihvatljivim. Navedena obaveza ne znači da su sudovi dužni da daju detaljne odgovore na sva postavljena pitanja i argumente stranaka. Mjere u kojoj ova obaveza postoji zavisi od prirode odluke i okolnosti svakog pojedinačnog slučaja (vidjeti presude *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, od 11. januara 2007. godine, br. 184/02 i *Ruiz Torija protiv Španije*, od 9. decembra 1994. godine, br. 18390/91).

17. Stoga su ovlaštenja Ustavnog suda u postupku po ustavnoj žalbi ograničena na to da ispita da li su u određenom sudskom postupku poštovana ljudska prava i slobode zajemčene Ustavom i EKLP i standardi koje je Sud izgradio u svojoj dosadašnjoj praksi.

b) Primjena opštih načela na konkretan slučaj

18. Podnositeljka tvrdi da se osporena presuda zasniva na pogrešnoj i arbitrarnoj primjeni relevantnih propisa, ističući da je Vrhovni sud Crne Gore odredbe Zakona o svojinsko pravnim odnosima koje se imaju primijeniti u konkretnom slučaju tumačio na način koji je nepovoljniji za tužilju (podnositeljku).

19. Ustavni sud smatra da je pravno pitanje u konkretnom slučaju zapravo pitanje tumačenja prava, što prvenstveno spada u domen nadležnosti redovnih sudova. S tim u vezi, Ustavni sud ukazuje da je, prema praksi Evropskog suda, prvenstveno na domaćim organima, naročito sudovima, da rješavaju probleme tumačenja domaćih zakona. Sud ne treba postupati kao sud „četvrte instance“, te stoga neće prema članu 6 stav 1 Konvencije dovoditi u pitanje ocjenu domaćih sudova, osim ako se njihova utvrđenja mogu smatrati proizvoljnim ili očigledno nerazumnim (vidi, *Aščerić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 17. decembra 2019. godine, st. 23, sa ostalim referencama). Takvu praksu dosljedno prati i Ustavni sud u svojim brojnim odlukama.

20. Zadatak Ustavnog suda u tom kontekstu jeste da ispita, da li obrazloženje osporene presude ispunjava standarde iz člana 6 stav 1 Evropske konvencije, odnosno da li obrazloženja jasno upućuje na to da Vrhovni sud Crne Gore nije izvršio procjenu predmeta na proizvoljan način, te da li je isti propustio razmotriti sve relevantne faktore bitne za odlučenje.

21. U vezi s prigovorom podnositeljke da je Vrhovni sud Crne Gore arbitrarno primijenio relevantne odredbe Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa, Ustavni sud primjećuje da je u postupku koji je prethodio ustavnosudskom, Vrhovni sud Crne Gore zaključio, imajući u vidu činjenično stanje utvrđeno u prvostepenom postupku, a shodno utvrđenjima Višeg suda u Podgorici, da tužilja (podnositeljka) nije aktivno legitimisana za podizanje tužbe za zaštitu prava svojine u konkretnoj pravnoj stvari.

22. Navedeni pravni stav koji je izrazio u odluci, Vrhovni sud Crne Gore je opravdao time da je odredbom člana 170 stav 1 Zakona o svojinsko pravnim odnosima propisano da je na zajedničkim djelovima stambene zgrade, koji služe zgradi kao cjelini (u koje, shodno odredbi člana 166 istog zakona, spada između ostalog i krov) svi vlasnici imaju zajedničku nedjeljivu svojinu. Nadalje, odredbom člana 126 navedenog zakona propisano je da ako treće lice neosnovano uznemirava vlasnika ili svojinskog držaoca na drugi način, a ne oduzimanjem stvari, vlasnik, odnosno svojinski držalac može tužbom zahtijevati da to uznemiravanje prestane. Prema odredbi člana 130 stav 1 Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa, suvlasnik, odnosno zajednički vlasnik ima pravo na tužbu za zaštitu prava svojine na cijeloj stvari, dok je stavom 2 istog člana propisano da u sporovima između zajedničara, koji se odnose na prava na zajedničkoj stvari, tužbom moraju biti obuhvaćeni svi zajedničari kao nužni suparničari.

23. Dakle, saglasno navedenim zakonskim odredbama, aktivno legitimisani za podnošenje tužbe zbog uznemiravanja prava svojine, odnosno zajedničke svojine na stambenoj zgradi su isključivo nosioci tog prava, a to su, u konkretnom slučaju, etažni vlasnici, odnosno vlasnici posebnih dijelova predmetne stambene zgrade. Sa druge strane odredba člana 163 Zakona o svojinsko pravnim odnosima prema kojoj S.z. ima svojstvo pravnog lica ne može se primijeniti na konkretan slučaj, budući da prema navedenoj odredbi S.z. ima to svojstvo samo u poslovima koji se odnose na održavanje i korišćenje stambene zgrade. Kako se predmet spora u ovoj pravnoj stvari ne odnosi na poslove iz navedene odredbe, već na zahtjev svojinske prirode, kada stranačku sposobnost u postupku mogu imati samo etažni vlasnici koji u konkretnom slučaju imaju pravo zajedničke nedjeljive svojine na krovu, to je tužba u ovoj pravnoj stvari, u smislu citiranih odredbi zakona, podnijeta od strane neovlašćenog lica.

24. Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud ocjenjuje da navedeni pravni stav Vrhovnog suda Crne Gore, izražen u osporenoj odluci ne odaje utisak da su relevantne odredbe Zakona o svojinsko pravnim odnosima tumačene ili primijenjene na štetu podnositeljke, te je taj sud dao dovoljne i ustavnopravno prihvatljive razloge za odbijanje njene revizije, pravilno nalazeći da u konkretnom slučaju na njenoj strani nema aktivne legitimacije za podnošenje predmetne tužbe.

25. Polazeći od navoda podnositeljke ustavne žalbe iznijetih u sudskom postupku koji je prethodio ustavnosudskom, načina na koji su sudovi utvrđivali činjenice u konkretnom slučaju, te razloga koje je Vrhovni sud Crne Gore dao u svojoj odluci, Ustavni sud ocjenjuje da ništa iz okolnosti konkretnog slučaja ne upućuje na to da je primjena mjerodavnog prava pred drugostepenim i revizijskim sudom na bilo koji način bila proizvoljna ili očigledno nerazumna. Upravo suprotno, očigledno je da je Vrhovni sud Crne Gore u obrazloženju osporene odluke naveo dovoljne i relevantne razloge za svoja utvrđenja.

26. Slijedom navedenog, okolnosti konkretnog slučaja ne upućuju da je procjena Vrhovnog suda Crne Gore na bilo koji način bila proizvoljna ili očigledno nerazumna, na način da bi mogla dovesti do povrede ustavnog prava na pravično suđenje zajemčenog članom 32

Ustava, te člana 6 stav 1 Konvencije. Jednako tako, niti preostali prigovori istaknuti u ustavnoj žalbi ne upućuju na takav zaključak. Kada su u pitanju prigovori pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja ili pogrešne primjene mjerodavnog prava, odnosno iznošenje sopstvenih interpretacija podnositeljke ustavne žalbe o tome na koji način je u konkretnom slučaju trebalo utvrditi određene činjenice ili materijalno pravo valjano primijeniti, Ustavni sud utvrđuje kako se radi o neosnovanim prigovorima "četvrtog stepena" koji u skladu sa uspostavljenom praksom Ustavnog suda ne otvaraju pitanje povrede Ustavom zajamčenih prava i sloboda, osim ako bi iz okolnosti slučaja proizlazilo da je osporena odluka proizvoljna ili očigledno nerazumna.

27. Ocjena je Ustavnog suda da je Vrhovni sud Crne Gore, svoju odluku valjano obrazložio, dajući pri tom za svoja stanovišta jasne i valjano utemeljene razloge. Vrhovni sud Crne Gore je u osporenoj presudi, detaljno i jasno odgovorio na odlučna pitanja iz revizije, pa je prihvatajući argumente Višeg suda u Podgorici, iznijete stavove i ocjene obrazložio na način koji otklanja svaku sumnju u arbitrarnost postupanja i odlučivanja. Iz tih razloga, Ustavni sud ocjenjuje da je postupak koji je prethodio ustavnosudskom postupku, sagledavajući ga kao jedinstvenu cjelinu, bio vođen na način kojim je podnositeljki ustavne žalbe bilo obezbijeđeno pravo iz člana 32 Ustava i člana 6 stav 1 Evropske konvencije, a pravni stavovi navedeni u osporenoj presudi, zasnivaju na ustavnopravno prihvatljivom tumačenju materijalnog i procesnog prava, u skladu sa zahtjevima ustavom garantovanog prava. Nezadovoljstvo podnositeljke ishodom postupka samo po sebi ne čini postupak nepravičnim u smislu navedenih ustavnih garancija.

28. Konačno, imajući prethodna utvrđenja, a s obzirom na prirodu navoda podnositeljke istaknutih u ustavnoj žalbi, Ustavni sud ocjenjuje da prigovori podnositeljke vezani uz preostale članove Ustava i Konvencije, na način kako su postavljeni u ustavnoj žalbi te u mjeri u kojoj bi u okolnostima konkretnog slučaja osporena odluka mogla uticati na ostvarivanje sadržaja tih normi, ne upućuje na mogućnost povrede ljudskih prava i osnovnih sloboda zajemčenih Ustavom, odnosno Konvencijom. Kako povreda ostalih prava označenih u ustavnoj žalbi, podnositeljka u suštini izvodi iz povrede prava na pravično suđenje, Ustavni sud polazeći od prethodno iznijetog, ove navode nije posebno razmatrao.

Stoga, na osnovu iznijetih razloga, odlučeno je kao u izreci.

U-III br. 301/19
23. novembar 2023. godine
P o d g o r i c a

Predsjednica Vijeća,
Dragana Đuranović, s.r.